

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.
Director de continguts: Àlex Milian.
Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Esperança Camps, Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

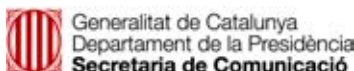
Disseny: Ana Vanesa Prieto.
Disseny de la capçalera: Enric Satué.
Disseny de la portada: Toni Payà.
Foto de portada: Jordi Play

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Falses liberalitzacions

Espanya va ser, durant dècades, un dels estats europeus amb l'economia més intervinguda. Aquesta era una conseqüència lògica d'haver patit una dictadura que va imposar una economia esclava d'un control polític absolut i autàrquica almenys fins la dècada dels seixanta. Encara ara hi ha opinions, pretesament progressistes, que confonen la demanda d'uns serveis públics eficaços i unes prestacions socials igualitàries amb el control de l'economia. Precisament, liberalitzar determinats sectors pot ser segons com la garantia d'un progrés que comportarà els ingressos que necessita un estat del benestar.

La dreta espanyola és captiva d'enormes contradiccions derivades de la força de la inèrcia i d'un intervencionisme que, en principi, hauria de ser bandera, encertada o no, de l'esquerra. Per això l'administració pública espanyola és sovint desproporcionada i ineficaç, i per això la burocratització i les traves administratives no admeten gaires comparacions amb les economies avançades del centre i el nord d'Europa. Quan José María Anar va arribar al govern de l'estat, va fer bandera d'uns conceptes, *privatització* i *liberalització*, que van resultar ser, en general, una trampa del president que més va manipular la semàntica.

En primer lloc, cal dir que les grans mesures contra el proteccionisme i l'intervencionisme que tant havien arrelat amb el franquisme les van haver de començar a prendre els governs de Felipe González. L'adhesió a la Comunitat Europea va suposar acceptar unes normes de joc desreguladores. I la modernització obligada, de vegades a còpia de colps traumàtics, de l'economia espanyola. Aznar va mantenir i augmentar la tendència, però massa sovint el seu govern es reservava controls simulats i normatives restrictives que mantenien antics privilegis. Només cal fer una ullada als noms que els governs del PP van col·locar al davant dels monopolis privatitzats quan aquests ja havien de respondre als esquemes del lliure mercat per a entendre-ho. Encara ara les empreses que depenen del BOE —de les tarifes, la regulació o les adjudicacions publicades al BOE—, sumen 33 de les que integren l'IBEX 35.

N'hi ha que es feliciten per aquest control. Els que més profit en trauen, aquells que seuen cada partit a la llotja del Bernabeu. I hi ha treballadors públics que protesten irradament cada vegada que s'anuncia una mesura liberalitzadora o privatitzadora. De vegades tenen tota la raó. El control privat no ha de ser necessàriament millor que la propietat pública... en qualsevol lloc del món que no siga Espanya, on ha quedat demostrat durant dècades que l'intervencionisme només comporta privilegis i endarreriment.

Als nostres lectors

Independents i competius

El marge d'autonomia dels ports del nostre país és molt limitat. Aquest model, encara fortament centralitzat a través de l'empresa pública Puertos del Estado, està en crisi. El qüestiona la Comissió Europea, que vol instal·lacions "independents, competitives i rendibles". Aquesta setmana EL TEMPS ofereix un ambiciós dossier sobre l'anomalia espanyola que Brussel·les vol modificar. Gemma Aguilera escriu sobre l'estat de la qüestió portuària a Espanya i les intencions de Brussel·les. Entrevista també el president del port de Barcelona.

Violeta Tena completa aquesta informació entrevistant el director general del port de València i Vicente Boluda, president de l'Associació Valenciana d'Empresaris i un dels noms més potents del sector.